

“Την Παναγία την Πausολύπη” ευχαρίστησε στον ενθρονιστήριο λόγο του, ο νέος Ηγουμένος της Χάλκης εκφράζοντας τον σεβασμό του, στον Οικ Πατριάρχη

[Πατριαρχεία](#) / [Οικουμενικό Πατριαρχείο](#)

Παρουσία του Παναγιωτάτου Οικουμενικού Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου πραγματοποιήθηκε χθες το απόγευμα ,η Ενθρόνιση του νέου Ηγουμένου της Μονής Θεοφιλεστάτου Επισκόπου Ερυθρών κ. Κυρίλλου.

Σας παραθέτουμε τον Ενθρονιστήριο Λόγο του νέου Ηγουμένου έτσι όπως εκφωνήθηκε κατά την τελετή ενθρόνισης που έγινε χθες στον Ιερό Ναό της Αγίας Τριάδας στην Χάλκη, στον λόφο της Ελπίδας.

Ένθρονιστήριος Λόγος

Ἐπισκόπου Ἐρυθρῶν κ. Κυρίλλου

8/6/2019

Παναγιώτατε Δέσποτα,

Συνηθίζεται στίς ἐνθρονήσεις, οἱ ἐνθρονιζόμενοι νὰ ἐκφωνοῦν λογίδρια, τοὺς λεγομένους ἐπιβατηρίους λόγους, στοὺς ὁποίους ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον παρουσιάζουν τὸ εὐρύτερο πρόγραμμα καὶ τοὺς στόχους τους πρὸς τὴν νέαν ἀνάληψη τῶν καθηκόντων τους.

Ζητῶ τὴν ἄδεια καὶ τὴν εὐλογία Σᾶς νὰ μὴν πράξω κάτι ἀνάλογο.

Πρῶτον γιατί πιστεύω ὅτι διὰ κάθε κληρικὸ καὶ σὲ ὁποιαδήποτε θέση, ὁ προγραμματισμὸς του, ὁ στόχος του καὶ ἡ προσδοκία καθορίζε-ται ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἀρχηγὸ τῆς πίστεώς μας, τὸν Χριστὸν μας καὶ ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν Ἐκκλησίᾳ μας. Δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι κάτι διαφορετικὸ ὁ προγραμματισμὸς μας ἐκτὸς ἀπ' αὐτὸν γιὰ τὸν ὁποῖον ἦρθε στὸν κόσμον ὁ Χριστὸς καὶ ἱδρυσε τὴν μία, Ἀγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησίᾳ.

Ὁ ἐσχατολογικὸς καὶ σωτηριολογικὸς στόχος καὶ σκοπὸς καὶ ἡ ἐν τῷ κόσμῳ ἀποστολὴ τῆς Ἐκκλησίας μας ἀποτελεῖ τὸ λοιπὸν, προγραμματισμὸ καὶ στόχο καὶ προσδοκία καὶ σκοπὸ ὅλων ἡμῶν. Ἡ δὲ ἄνευ ὅρων καὶ μέχρι θυσίας διακονία μας αὐτῆς τῆς ἀποστολῆς εἶναι ἡ ὑπόσχεσίς μας καὶ ἡ πιστότητά μας ἀπέναντι στὸν Θεὸν καὶ τοὺς ἀνθρώπους. Ὅπως συνηθίζεται νὰ λέτε Παναγιώτατε: «ἡ θεανθρώπινη διακονία καὶ ἡ θυσιαστικὴ προσφορά».

Δεύτερον, δὲν χρειάζονται ἐξαγγελίες προγραμμάτων γιατί ὅτι ἔχουμε νὰ ποῦμε ἐμεῖς οἱ κληρικοὶ, καὶ ὄχι μόνον, τὸ εἶπε ὁ Δημιουργὸς καὶ πλάστης τοῦ σύμπαντος κόσμου πάνω στὸν θρόνον Του. Ὁ Χριστὸς μας πάνω στὸν Σταυρό Του. Τὶ περισσότερα καὶ διαφορετικὰ νὰ ποῦμε ἐμεῖς ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ ὁ Ἐσταυρωμένος Ἰησοῦς εἶπε;

Ένας τρίτος λόγος πού δὲν ἐπιτρέπει τὶς ἐξαγγελίες προγραμμάτων εἶναι ἡ ὑπαρξὴ αὐτοῦ τοῦ ἱεροῦ καὶ ἁγιοτρόφου τούτου τόπου.

Ἡ Ἱερὰ βυζαντινὴ Πατριαρχικὴ καὶ Σταυροπηγιακὴ Μονὴ τῆς Ἀγίας Τριάδος καὶ ἡ μετ' αὐτῆς συστεγασμένη Ἱερὰ Θεολογικὴ Σχολὴ τῆς Χάλκης. Οἱ Ὅσιοι βυζαντινοὶ κτήτορες, οἱ Ἅγιοι Ἐπανιδρυτὲς Πατέρες καὶ ἱεράρχες, οἱ Ἀγιοπνευματικοὶ διδάσκαλοι, οἱ ὁσιότατοι Πατέρες καὶ ἀδελφοὶ ἔθεσαν ἀπ' ἀρχαιοτάτων χρόνων τὰ ὅρια καὶ τοὺς ὅρους, τοὺς στόχους καὶ τὴν ἀποστολὴ τῶν Ἱερῶν τούτων καθιδρυμάτων τῆς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας καὶ μάλιστα σὲ μίαν συναλληλίᾳ μετ' αὐτὴν τοῦ Πανσέπτου Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου μας.

Πῶς ἡμεῖς νὰ μεταθέσουμε αὐτὰ τὰ ὅρια τὰ ὅποια ἔθεσαν οἱ Ἅγιοι Πατέρες ἡμῶν; Εἰ μὴ μόνον νὰ διακονήσουμε τὴν ἀποστολὴ πού ἐκεῖ ἔθεσαν ὡς διακονίαν θυσιαστικῆς ἀγάπης καὶ δεῖ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ καὶ ἐν τῷ νῦν αἰῶνι.

Ἡ παρουσία τόσων καὶ τόσο Μεγάλων καὶ σπουδαίων μορφῶν πού κατὰ τὸν ροῦν τῆς ἱστορίας αἰῶνων τῶν ἱερῶν τούτων σκηνωμάτων παρήλασαν ἀπὸ αὐτὰ, μὰς ἐπιβάλουν τὴν μετὰ δέους καὶ σιγὴν παραλαβὴν καὶ συνέχεια τῆς Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς παραδόσεως αὐτῶν.

Ἀπὸ τὴν μίαν μεριά, ἡ ἀγιοπατερικὴ παράδοσις, ἡ ἀσκητικὴ, ἡ μοναχικὴ ζωὴ καὶ ἀκρίβεια τῶν μοναχικῶν κανόνων τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλῃ ἡ ἐπίκτησις τῆς Ἱερᾶς Ἐπιστήμης τῆς Θεολογίας, ἡ κατὰ Θεὸν ἀλλὰ καὶ ἄνθρωπον σπουδὴ καὶ γνώσις, ἀποτελοῦν τοὺς ὁδοδείκτας αὐτοῦ τοῦ χώρου δι' ὅλους μας.

Υπάρχει ὅμως καὶ ἓνας ἀκόμη σπουδαῖος καὶ μοναδικὸς ὡς πρὸς τὸ εἶδος τοῦ λόγου, ὁ ὁποῖος μὰς ἐπιβάλλει τὴν ἐν σιγῇ καὶ φόβῳ καὶ ταπεινώσει ἀνάληψη τῶν Ἱερῶν καθηκόντων τῆς ἡγουμενίας τῆς Ἱερᾶς ταύτης Μονῆς καὶ σχολῆς. Καὶ αὐτὸς ὁ ξεχωριστός, ὁ ἰδιάζον λόγος, εἴστε Ἑσεῖς Παναγιώτατε.

Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, ὁ Πατριάρχης τοῦ Γένους, ὁ Ἱμβριος Πατριάρχης, ὁ Πατριάρχης τῆς ἀγάπης, τῆς ἀληθείας, τῆς δικαιοσύνης, τῆς ἐντιμότητος, τοῦ θάρρους τῆς ψυχικῆς δύναμης, τῆς τόλμης, τοῦ ρίσκου, ὁ Πατριάρχης τῆς Ρωμαϊκῆς Καρδιᾶς καὶ τῆς Ὁρθόδοξης Ψυχῆς. Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης πού ἀπὸ μικρὸς μαθητὴς, ὅπως γράφατε στὶς ἐκθέσεις σας τότε, προσδοκούσατε τὸν χρόνο καὶ ἐτοιμάζατε τὸν τρόπο γιὰ νὰ διακονήσετε πέρα καὶ πάνω ἀπὸ δεδομένα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, εἰς τὴν Οἰκουμένην καὶ ἐν τῷ Παγκοσμίῳ γίγνεσθε.

Ἑσεῖς Παναγιώτατε γιὰ ὅλη τὴν Οἰκουμένη, γιὰ ὅλη τὴν Ἐκκλησίᾳ, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν Ἁγία Μεγάλῃ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ, τὸ ἱλαρὸν καὶ ταπεινὸν μὰ πάντοτε ἀείφωτον Φανάριον, γιὰ τὴν Βασιλεύουσα πόλιν τῶν πόλεων, γιὰ τὴν γήγενὴ Ρωμιοσύνη, γιὰ τὰ ἱερὰ σκηνώματα τῆς καθ' ἡμᾶς ἀνατολῆς, γιὰ τόπους μαρτυρίων καὶ μαρτυρίας, γιὰ πονεμένους, λυπημένους, ἀδικημένους, ἀλλὰ καὶ

εύλογημένους, καὶ χαρούμενους, γιὰ τὴν μονὴ καὶ σχολὴ ταύτη ἰδιαιτέρως, ξεπεράσατε προγραμματισμούς, δηλώσεις, σχεδιασμούς καὶ κενώσατε τὸν ἑαυτὸ Σας καὶ συνεχίζεται χωρὶς νὰ ὑπολογίζετε τὸ ὁποιοδήποτε κόστος, μὲ εἰλικρίνεια, μὲ ἀλήθεια, μὲ δικαιοσύνη καὶ πάνω ἀπ' ὅλα μὲ ἀγάπη ἀληθινὴ, πατρικὴ. Ἐσεῖς Παναγιώτατε, δὲν ἀφήνετε περιθώρια γιὰ νέους καὶ ἀλλότριους προγραμματισμούς.

Ἡ ζωὴ σας, ἡ παρουσία σας, ἡ στάση τῆς ὑπαρξιακῆς ὄντοτήτάς Σας ὡς Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, ἀλλὰ καὶ ὡς ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ, ἀποτελεῖ γιὰ ὅλους μας τύπον καὶ ὑπογραμμὸν Ἐκκλησιαστικῆς Διακονίας.

Διὰ ταῦτα πάντα Παναγιώτατε ἐπιτρέψατέ μοι νὰ μὴν ἀναφερθῶ σὲ προγραμματισμούς, ἀλλὰ ἐν ταπεινώσει καὶ ἐν σιγῇ, ὅπως ἀρμόζει εἰς τὴν ὥραν ταύτη καὶ ἀγίαν ἡμέραν, νὰ ἀποδεχθῶ τὴν προσγινομένην εἰς τὴν οὐδενίαν μου συγκατάβασιν, τὴν μεγάλην εὐλογία, τὴν ἀκόμη μεγαλύτερην τιμὴν, τὴν ὕψιστον χάριν, κλίνωντας ἐνώπιόν Σας τὸ γόνυ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, τὸν αὐχένα καὶ τὴν κεφαλὴν τῆς ἐμῆς ἐλεεινότητος.

Ὅμως μοῦ εἶναι ἀδύνατον ταύτην τὴν στιγμὴν, νὰ μὴν ἐκφράσω τὰς ἐκ τῶν ψυχείων τῆς καρδίας μου, ἐνθέρμους, ἀπείρους καὶ εὐγνωμόνους εὐχαριστίας μου: Πρὸς τὸν ἕν Τριάδι ἕναν, ζωαρχικόν, Πανάγιον ὁμοούσιον καὶ συναϊδίον Τριαδικὸν Θεόν. Τὴν ἀγία Τριάδα εἰς τὴν ὁποίαν ἀφιερώθη καὶ καθηγιασθῇ τὸ ἱερὸν τοῦτο τῆς Μονῆς καὶ Σχολῆς Ἱερὸν Θυσιαστήριον καὶ τὸ πάνσεπτον καὶ πάμφωτον τοῦτο μοναστηριακὸν Καθολικὸν.

Τὴν Κυρίαν Θεοτόκον, τὴν Πausολίπην Καμμαριότισσαν, τὴν ἀγίαν τοῦ Θεοῦ μητέραν, τὴν ἔφορον καὶ προστάτην τοῦ μοναχισμοῦ, τὴν Γερόντισσαν, τὴν ὁποία καὶ γονυκλινῶς ἱκετεύω ἵνα μὲ σκεπάζει καὶ νὰ μὲ διαφυλάττει, ἀσφαλῶς καὶ νὰ μὲ καθοδηγεῖ εἰς τὴν διακονίαν τῆς Ἡγουμενίας τῆς Ἱερᾶς ταύτης Μονῆς.

Τοὺς Πάτρωνας καὶ πολιούχους πρωστάτας τῆς Μονῆς καὶ Σχολῆς μας, τοὺς κτήτορες καὶ ἐπανιδρυτὲς αὐτῶν, τὸν Ἱερὸν Φώτιον τὸν Μέγαν καὶ τὸν ἐν Ἀγίας Ἀγίων Πατέρα ἡμῶν Γερμανόν, Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως.

Τὸν Ἅγιο τῆς Σκήτεώς μας, τὸν Ἅγιο Σπυρίδωνα καὶ τοὺς ἁγίους τῶν ἄλλων δύο σκήτεων μας, τῆς Μεταμορφώσεως καὶ τοῦ Ἀγ, Ἀρσενίου. Ὅλους τοὺς ἁγίους, οἱ ὁποῖοι διῆλθον καθοιοδήποτε τρόπο ἐκ τῆς Μονῆς μας καὶ βεβαίως τὸν προστάτην Ἅγιον μου, τὸν Μέγα τῆς Ἀλεξανδρείας Ποιμένα Κύριλλον.

Ἀτενίζοντας τὸ Πάνσεπτον πρόσωπόν Σας, Παναγιώτατε, τρέμω καὶ δειλεῶ καὶ πτοοῦμαι καὶ σκέπτομαι ἐξ ἀγάπης καὶ σεβασμοῦ καὶ εὐγνωμοσύνης καὶ εὐχαριστιῶν, τίνι τρόπῳ καὶ διὰ τινῶν λόγων, νὰ ἐκφράσω, τὰς πολλὰς καὶ μεγάλας εὐχαριστίας μου.

Νὰ σιωπήσω; Φοβᾶμαι νὰ μὴν φανῶ ἀγνώμον καὶ ἀχάριστος!

Νὰ ὁμιλήσω; Φοβᾶμαι ἐν εἰλικρινείᾳ, νὰ μὴν χαρακτηρισθῶ ὡς φλύαρος ἢ καὶ κόλαξ!

Νὰ πράξω τί; Φοβᾶμαι νὰ μὴν φερθῶ ὡς ἀνόητος ἢ παράφρον!

Ἐσεῖς γνωρίζετε τὸ μέγεθος τοῦ σεβασμοῦ, τῆς υἱικῆς ἀγάπης τῆς ὁλοκληρωτικῆς καὶ ἄνευ ὅρων ἀφοσιώσεώς μου, εἰς τὸ Πρόσωπόν Σας, εἰς τὴν Μητέρα Ἐκκλησία, εἰς τοὺς Ἱεροὺς Θεσμούς, εἰς τὴν γῆν τῶν Πατέρων καὶ προγόνων μας.

Ἡ θέλησήν σας νὰ μοῦ ἐμπιστευθεῖτε τὴν Μονὴν καὶ Σχολὴν ταύτην, τὸ λόφο τῆς Ἐλπίδος, τὴν Ἑρατινὴν Χάλκην, καταδεικνύουν καὶ εἰς ἐμὲ ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλους τὴν πολλὴν Σας πρὸς ἐμὲ Πατρικὴν καὶ Πατριαρχικὴν ἀγάπην καὶ στοργὴν καὶ μέριμνα. Ἀλήθεια, κατὰ τὸ ἀποστολικόν, δὲν μοῦ ἀρκεῖ, δὲν μοῦ φτάνει ὁ χρόνος διηγούμενος τὰ ὅσα εἰς ἐμὲ ἐποιήσατε φιλοστόργως, Παναγιώτατε Γέροντα.

Εὐχαριστῶ τὴν σεβασμίαν χορείαν τῶν ἀγίων ἀρχιερέων, τὴν συναποτελοῦσαν τὴν περὶ Ὑμᾶς Παναγιώτατε, Ἐνδυμούσαν σύνοδον καὶ τοὺς τῆς εὐρυτέρας Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου ἀγίους Ἀρχιερεῖς.

Εὐχαριστῶ τοὺς Σεβασμιωτάτους ἀρχιερεῖς τῆς Ἐφορίας τῆς Μονῆς καὶ Σχολῆς μας.